

“La seguretat no és patrimoni dels cossos policials”

Montserrat Tura
(Mollet de Vallès, 1954)
és consellera d'Interior
del Govern català.
Milita en el PSC
des del 1979 i ha estat
alcaldessa del seu poble
durant disset anys,
fins que fou
nomenada consellera.
Tot i que reivindica
que el seu és
un departament que fa
més coses a banda de
dirigir la policia, avui és
la responsable d'enllestir
la implantació dels
Mossos d'Esquadra.

Acabem de passar un pont festiu amb un balanç tràgic a les carreteres. Els accidents viaris són constants. El vostre Departament ha optat per augmentar la pressió sobre les actituds dels conductors. Veritablement és útil aquesta pressió?

—M'agradaria poder dir que hem explicat als ciutadans que cal comportar-se bé i que a partir de demà tots es comporten fantàsticament bé, i que podrem retirar la policia de la carretera. Malauradament això no és així i cal aplicar mesures de control i de sanció. N'és un exemple clar, per a la gent de Barcelona, quan es van inaugurar les rondes. Hi va haver un degoteig de morts. Per què no n'hi ha ara? Perquè la gent corre menys a les rondes? S'ha conscienciat per les morts o s'ha conscienciat pels radars que t'envien una foto fantàstica a casa amb el darrere del teu cotxe, la matrícula i una sanció?

—Aparquem el tema de les multes... Quan arribà a la Conselleria què és el que més la va sorprendre?

—En puc dir un fet negatiu i un de positiu?

—Evidentment, i l'anterior conseller li ho agrairà...

—El negatiu és que tinguéssim 761 morts, 3.000 ferits, dels quals un miler queden amb seqüeles irreversibles. I 30.000 afectats amb accidents de trànsit en un any. Però, malgrat les xifres, el país no ho considerava un problema col·lectiu, sinó que es veia com un drama personal. Això em va sorprendre. Si ho comparéssim amb una

malaltia infecciosa, imagini's com estariem tots!

Un dels nostres objectius és situar la mortalitat a la carretera com un problema col·lectiu del país, com deia abans. Hem de canviar d'actitud tots nosaltres si no volem anar veient com continuen morint els nostres pares, els nostres germans, els nostres fills a la carretera. Ja queden molt poques famílies que no tinguin de prop o de lluny algun mort a la carretera.

L'aspecte positiu que vaig trobar és que Catalunya ha fet l'esforç, en aquests darrers anys, de crear des de zero una policia nova. Quan s'hagi completat la implantació veurem la magnitud d'un fet com aquest, que és històric. La policia de Catalunya s'ha anat dotant d'unitats molt especialitzades de tota mena, que fa que en el cos dels Mossos d'Esquadra hi hagi magnífics professionals. Tenim enginyers informàtics, policia científica molt ben preparada...

—En el desplegament hi ha hagut molts canvis de calendari. Cal atribuir-los a una part d'improvisació per voler anar massa ràpidament?

—No ho sé, però més de quinze anys fent el desplegament serien difícils de suportar. Finalment durarà quinze anys, des del moment que es començà a projectar fins que culminarà.

—Hi ha sectors policials que consideren que l'Escola de Policia de Catalunya ha ampliat massa les promocions, que ha passat de formar mig miler d'agents a prop d'un miler i mig. Hi ha tantes vocacions policials en la població de Cata-

JORDI PLAY

"Tothom voldria tenir mossos d'esquadra a tot arreu, però després tots qüestionem si les promocions de 1.300 o més policies l'any no són excessives. En què quedem?"

l'únia? I aquest augment, no pot reduir el nivell d'exigència?

—Aquestes xifres eren baixes no sols perquè les promocions de mossos eren petites, sinó perquè llavors la Guàrdia Urbana de Barcelona i la de l'Hospitalet tenien escoles de formació pròpies. Avui aquesta formació es fa també a l'Escola de Policia de Catalunya.

Ara bé, al mateix temps vivim una contradicció. Tothom voldria tenir mossos d'esquadra a tot arreu, però després tots qüestionem si les promocions de 1.300 o més policies l'any no són excessives. En què quedem?

—I vostè, amb què es queda?

—Doncs que hem de fer un esforç per explicar a la ciutadania que ser policia —en un moment en el qual la societat és tan complexa i que la seguretat va més enllà de perseguir gent pel carrer— és obrir-se a molts camps professionals, i que un s'hi pot incorporar procedent de molts àmbits professionals. Si ho expliquem bé, és possible que aconseguim aquests prop de 1.300 agents que necessitem formar per any, durant els propers quatre o cinc anys. Després ja farem una aturada i ja només haurem d'anar cobrint aquelles vacants necessàries o complementar unitats especials...

—La necessitat de formar tants agents fa que aspirants que no havien pogut ac-

cedir a l'Escola de Policia, ara, després de diversos intents, ho aconseguixin. Això no és indicatiu d'una rebaixada del nivell d'exigència de l'Escola?

—Tot i que nosaltres enguany no hem modificat les bases d'accés a l'Escola de Policia, l'administració anterior sí que les ha anat modificant. De tota manera, hi ha gent que en primera instància no ha pogut accedir a l'Escola de Policia, però que han fet l'esforç de preparar-se per a l'any següent. I això a mi em sembla positiu.

—En la seva gestió hi ha hagut alguns cops d'efecte. Potser un dels més sonats va ser la visita *in situ* d'uns prostíbuls...

—A mi em serveix molt. Ho he fet sempre, no només ara, sinó també quan era alcaldessa. Si un ciutadà em deia que se li havia esquarterat el pis o

"Volem que la mortalitat a la carretera sigui un problema col·lectiu del país"

que li sortia l'aigua de la claveguera pel desguàs de casa, hi anava. També ho feia quan era directora d'un hospital i es col·lapsava el servei d'urgències. No entenc una altra manera d'actuar sobre les coses. En tot cas, jo faig aquestes anomenades "incurcions" molt sovint. Ho faig sense avisar cap mitjà, vull dir que no pretenc que siguin públiques. De vegades transcendeixen, però d'altres no, afortunadament. I entenc que si una de les que ha transcendit és la dels prostíbuls tingui molta repercussió mediàtica. Però, vaja, crec que no es poden entendre determinats problemes de convivència pública si tu no hi vas un dia, per exemple, a les deu de la nit, o la marginalitat d'alguns espais on hi ha presència de drogues... Un ha de conèixer les coses de les quals després en parlarà en fred en una tauja de despatx.

—La inversió en el desplegament dels Mossos ha hipotecat altres cossos de la Generalitat, com el dels bombers?

—La inversió necessària per desplegar els Mossos havia alentit molt la millora de les instal·lacions dels bombers. Ara hem fet un gran esforç per millorar les necessitats d'aquest cos. Són inversions que es notaran d'aquí uns mesos, no sols amb vehicles, també als parcs de bombers.

—Tornant al desplegament policial, heu impulsat unes modificacions en el model, especialment en les grans ciutats

—És un canvi de percepció de model. Fins ara, se n'havia previst un de basat en macrocomplexos policials. Ara l'hem substituït per un model de proximitat, de comissaries de districte, etc. Encara que sabem que serà més complex i costós, el model final serà de proximitat i de qualitat tecnificada, a disposició d'una societat que ha de ser protegida de noves fórmules de delinqüència.

—El Parlament de Catalunya, finalment, va aprovar posar un límit de transvasament de Policia espanyola i Guàrdia Civil als Mossos.

—Es va aprovar un 15% del total de les places d'agents que queden fins al final del desplegament. Aquest any n'havíem tret un 10%. Quan es va

produir això, i alguns grups polítics insistien molt a posar límits, jo vaig dir que no calia, perquè no el cobriríem. I així s'ha confirmat. De les 112 places que hem tret a convocatòria, hi ha hagut 87 sol·licituds.

—Darrerament s'ha sabut que ni els Mossos ni la policia basca no podran participar en els òrgans de coordinació policial de la UE. No és una manera de dir que la policia de Catalunya és de segona?

—No m'agradaria gens que nosaltres mateixos devaluéssim la nostra pròpia policia. La de la Generalitat, és una magnífica policia, molt preparada. És veritat que, segons les lleis, en aquelles competències que són de l'estat, els delictes que s'hi refereixen els persegueix l'estat, com és el cas del frau fiscal o la vigilància de les fronteres. No és un problema de devaluació de la policia, sinó de les competències.

Però, pel que fa a la persecució policial, vivim en una societat que cada cop és més complexa. I les seves formes de delicte, també. Per tant, podem parlar de xarxes de crim internacional organitzat, però, finalment, els seus components niuen en un pis o una casa, d'un carrer i d'un municipi. I de vegades són descoberts per la patrulla de la policia local, o dels Mossos...

De totes maneres, estiguem o no en determinats fòrums internacionals, el que cal és que demostrarem que som una policia amb capacitat d'afrontar tot tipus de delicte, que li asseguro que és cada cop més complicat. Persisteix el delicte tradicional, però apareix cada cop amb més força el delicte tecnològic i les xarxes organitzades.

—Parlem molt de persecució del delicte, de la lluita contra determinades actituds viàries, multes... No s'allunya tot això dels valors plantejats tradicionalment per l'esquerra: que els governs han de reforçar més les solucions no policials dels conflictes socials? O és una utopia anacrònica aquesta?

—Ui, no, no, no, si us plau! L'esquerra té un concepte de seguretat molt diferent del de la dreta. El que passa és que vostè em pregunta sobre la policia i jo li explico què fa la policia.

"La policia pot tancar un local on es trafica amb drogues, però el que passa a l'entorn del local, no ho pot resoldre la policia sola. S'hi ha d'implicar tota la societat."

Nosaltres hem explicat molt sovint que la seguretat no és patrimoni dels cossos policials. Que els cossos policials alhora han d'aprendre noves pràctiques, han d'ampliar objectius, etc. Abans a la policia només se li atribuïa la persecució del delicte. El concepte de seguretat, en una societat tan complexa, és també multidisciplinar. Així, per exemple, hem dit també que cal passar de l'Escola de Policia a la de Seguretat, on s'hi haurien de formar urbanistes, persones de la seguretat privada, bombers d'empresa, mediadors, persones dels serveis socials... Tot això, perquè pensem que un dels components de la inseguretat ve donat per l'ostentació de riquesa i la presència de pobresa en un mateix àmbit. En aquest mateix sentit, la llei de barris, aprovada pel Govern de la Generalitat de Catalunya, és una

aportació a la seguretat sense precedents, perquè incideix en els aspectes socials de la desigualtat entre persones.

Per tant, de cap de les maneres comparteixo el concepte de seguretat de la dreta. En tot cas, hem parlat de policia, però vull deixar clar, sempre ho dic, que fem moltes coses més a banda de dirigir la policia. Tenim en marxa molts programes en què hem implicat diversos departaments, des de la lluita contra la violència domèstica, el lleure sa per als joves, etc. Per què? Perquè hi ha coses que no les resol la policia. La policia pot tancar un local on es trafica amb drogues, però el que passa a l'entorn del local, no ho pot resoldre la policia sola. S'hi ha d'implicar tota la societat.

Enric Rimbau